

ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಟಗಳಿಂದ ರುಗುಗಮಗಿಸುವ ಬೀದಿ

ಮನೆಯಿಲ್ಲದವರಿಗೆ ಬೀದಿಯೇ ಆಸರೆ

ಆಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿನ ಗಿಡಮರಗಳೆಲ್ಲ ಅಲಂಕಾರದ ದೀಪಮಾಲೆ ಧರಿಸಿ, ಬೀದಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಬಿದ್ದಿದೆಯೇನೋ ಎಂದು ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಗ್ಯಾಸಿನಿಂದ ಹೊಮ್ಮುವ ಜ್ವಾಲೆಗಳ ನಡುವಿನ ಮೇಜಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಉಣ್ಣುವ ಹೋಟೆಲುಗಳೂ ಇದ್ದವು. ಒಂದೆಡೆ ಕಪ್ಪು ತರುಣನೊಬ್ಬ ಬೀದಿಗಾಯಕನಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ನಾವು ಅವನ ಹಾಡು ಕೇಳಿ ಒಂದು ಡಾಲರ್ ಕೊಟ್ಟು ಬರುತ್ತಿದ್ದೆವು. ನಮ್ಮ ಬಡಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲೊಂದು ಇಲ್ಲೊಂದು ಮೆಕ್ಸಿಕನ್ನರ, ಚೀನಿಯರ, ರಷ್ಯನ್ನರ ಮನೆಗಳಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಕಪ್ಪುಜನರ ಮನೆಗಳು ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಮನೆಗಳು ಅಷ್ಟೇನೂ ಸವಲತ್ತು ಕಡಿಮೆಯಿರುವ ಊರಾಚೆ ಇದ್ದವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಸಿಲಿಕಾನ್ ವ್ಯಾಲಿಗೆ ಸೇರಿದ ಪಾಲೊಆಲ್ಟೊ, ಬಹುರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಂಪನಿಯ ಎಂಜಿನಿಯರುಗಳು, ಅಧಿಕಾರಿಗಳು,

ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರೂ ವಾಸಿಸುವ ದುಬಾರಿ ನಗರ. ಹೀಗಾಗಿ ಮನೆಯಿಲ್ಲದವರು ಮುಚ್ಚಿದ ಅಂಗಡಿಗಳ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳ ಮೇಲೆ ರಾತ್ರಿಹೊತ್ತು ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ನಾನು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಾಗ, ಪುತಿನಿವೂ ಪಾಲೊಆಲ್ಟೊ ರೈಲು ನಿಲ್ದಾಣವನ್ನು ಹಾಯಬೇಕಿತ್ತು. ರೈಲ್ವೆ ಪ್ಲಾಟ್‌ಫಾರಮ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೊದಿಕೆಯ ಮೂಟೆಯೊಂದು ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿದೆ ಎಂಬಂತೆ, ಒಬ್ಬ ಮುದುಕಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಮುಸುಕು ಹಾಕಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಮುಖ ಕಾಣದು. ಹೊದಿಕೆಯ ಬೆಟ್ಟದಿಂದ ಗೋಣಗಾಟ ಹೊರಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಒಮ್ಮೆ ಈ ದುಷ್ಟೀಕಮಿಶನರಳ ಮುಖದರ್ಶನ ಆಯಿತು. ಅವಳ ಸಂಬಂಧಿಯೋ ಏನೋ ಕಪ್ಪುವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬ ಆಕೆಗೆ ಉಣಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅವಳು ಅಲ್ಲೇ ಮೂತ್ರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು ಎನಿಸುತ್ತದೆ, ವಾಸನೆ ಹರಡಿರುತ್ತಿತ್ತು. ರೈಲ್ವೆಯವರು ದಿನವೂ ಅಲ್ಲಿ ನೀರು ಹಾಕಿ ತೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಸಿರಿವಂತ ನಾಡಿನಲ್ಲಿದ್ದ ತಬ್ಬಲಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುತೇಕರು ಕಪ್ಪುಜನರು. ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲಿ ಒಬಾಮಾ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿದ್ದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಕಪ್ಪುಜನರ ಸಣ್ಣ ತಪ್ಪುಗೂ ದೊಡ್ಡ ಶಿಕ್ಷೆ ಆಗುವುದು ನಿಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಮೆರಿಕದ ಜೈಲುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಕೈದಿಗಳು ಕಪ್ಪುಜನರೇ ಎನ್ನುವ ತಥ್ಯವನ್ನು ಸ್ನೇಹಿತ ಡಾ. ಅಮರಕುಮಾರ್ ಹಂಪಿಗೆ ಬಂದಾಗೆಲ್ಲ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗ ಕ್ಯಾಲಿಫೋರ್ನಿಯಾದ ಕಾಡಿಚ್ಚು ಸಿರಿವಂತ ಬಿಳಿಯರನ್ನೂ ಬೇಘರ್ ಮಾಡಿ ಬೀದಿಗೆ ಎಸೆದಿದೆ. ಇಲ್ಲಿಯೇ ಕೆಲವು ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಬೇಕು. ಪ್ರಕೃತಿಯು ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ಭೂಕಂಪ, ಜ್ವಾಲಾಮುಖಿ,

ಭೂಕುಸಿತ, ಕಾಡಿಚ್ಚು, ಬರಗಾಲ, ಹಿಮಪಾತ, ಚಂಡಮಾರುತದ ಯುದ್ಧಗಳನ್ನು ಹೂಡುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ಆದರೆ ಈ ವಿಕೋಪವು ನಿಸರ್ಗದ ರೌದ್ರಸಹಜ ಲೀಲೆಯ ಲಯ ಮಾತ್ರವೇ? ಇದರಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಮಧ್ಯಪ್ರವೇಶದ ಪಾತ್ರವಿಲ್ಲವೇ?

ಜೀವ, ಮನೆ, ಸೊತ್ತು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಜನರ ಪಾಡು ಹೇಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅರಿಯುವುದಕ್ಕೆ ನಿಸರ್ಗದ ವಿಕೋಪಗಳು ವಿವೇಕ ಕೊಡಬೇಕು. ಆದರೆ ಅವು ಕೊಡುತ್ತವೆಯೇ? ದುರಂತ ನಡೆದಾಗೆಲ್ಲ ಪರಿಸರ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನದ ಎದುರು ಪ್ರಶ್ನೆ ಎತ್ತುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ದುರಂತ ಸಂಭವಿಸಿದಾಗ ಮೇಲ್ದ್ದು ಬರುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಬಳಿಕ ಹಿಂದೆ ಸರಿಯುತ್ತವೆ. ಕಳೆದ ವರ್ಷ ನಡೆದ ನಮ್ಮ ಪಶ್ಚಿಮಘಟ್ಟಗಳಲ್ಲಿನ ಅಥವಾ ಹಿಮಾಲಯದಲ್ಲಿನ ಭೂಕುಸಿತವನ್ನು ಈಗ ಯಾರು ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ?

ಜಗತ್ತಿನಾದ್ಯಂತ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಿ-ಮಾಡಿಸಿ, ಜನರನ್ನು ತಬ್ಬಲಿಗೊಳಿಸಿದ ಚರಿತ್ರೆಯುಳ್ಳ ದೇಶವೀಗ ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿದೆ. ತನ್ನ ಎದುರಾಳಿ ದೇಶ ಮತ್ತು ಜನಾಂಗಗಳ ಮೇಲೆ ಬಾಂಬು ಹಾಕುವ, ಸುಡುವ, ಗುಂಡು ಹಾರಿಸುವ ಹಿಂಸಾಪ್ರಚೋದಕ ದೃಶ್ಯಗಳಿರುವ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸಿನಿಮಾಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಿದ ಬಾಲಿವುಡ್‌ಗೆ, ಬೆಂಕಿಯ ಅನುಭವ ಆಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ದುರಂತವನ್ನು ನಾವು ಹೇಗೆ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು?

ಪ್ಯಾಲೆಸ್ಟೈನ್, ಅಫಘಾನಿಸ್ತಾನ ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ಈಗಲೂ ಭೂಮಂಡಲದ ಮೇಲೆ ಜರುಗುವ ಬಹುತೇಕ ರಕ್ತಪಾತಕ ಯುದ್ಧಗಳಲ್ಲಿ ಅಮೆರಿಕದ ನೇರ ಇಲ್ಲವೇ ಪರೋಕ್ಷ ಕೈಯಿದೆ. ಇದನ್ನು ನೋಮ್ ಚೋಮ್‌ಸ್ಕಿ ಅವರಂತಹ ಅಮೆರಿಕಿಯ ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತರು ವಿಮರ್ಶಿಸುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ನಾವು ಯುದ್ಧದಾಹಿ ದೇಶಗಳ ಆಳುವ ವರ್ಗಗಳನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಬೇಕು, ದೇಶದ ಜನರನ್ನಲ್ಲ. ಸುಟ್ಟ ಕಾಡು, ಸತ್ತ ಜೀವ, ಆಳುವ ಜನರನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಮನಸ್ಸು ಮರುಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿನ ದುರಂತ ಮನುಕುಲದ ದುರಂತ. ಅಲ್ಲಿನ ಕಾಡು ಹೊಳೆ ಕಡಲು ಪ್ರಾಣಿ ಪಕ್ಷಿಗಳ ಜೀವರಾಶಿ ಪ್ರಾಚೀನ ಪರಂಪರೆಗಳು ಸಮಸ್ತ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಸೊತ್ತು.

ಯಾವುದೇ ಪ್ರಕೃತಿ ವಿಕೋಪ ಮತ್ತು ಮಾನವ ದುರಂತ ಕಥನಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸತ್ಯವಿದೆ. ಅದೇಂದರೆ, ಗಾಯಗೊಳಿಸುವ ಮತ್ತು ಸ್ವತಃ ಗಾಯಗೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಕೃತಿಗೆ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಚೇತರಿಕೆಯ ಚೈತನ್ಯದ್ದು. ಲಾವಾರಸ ಹರಿದ ಜಾಗದಲ್ಲೂ, ಕಾಡು ಸುಟ್ಟ ಬೂದಿಗುಡ್ಡೆಯಲ್ಲೂ ಮರಳಿ ಹಸಿರು ಮೂಡಿರುವುದನ್ನು ಪ್ರಕೃತಿ ಕಾಣಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಅಷ್ಟರಂತಹ ಮನೆ, ಜೀವ, ಸೊತ್ತು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಮನುಷ್ಯರು ಮತ್ತೆ ಬದುಕನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ವಿಕೋಪಗಳಿಗೆ ಬಲಿಷ್ಠರೂ ಬಲಿಯಾಗುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ದುರ್ಬಲರು ಮತ್ತೆ ಏಳಲಾಗದಷ್ಟು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬೀಳುತ್ತಾರೆ. ನೈಸರ್ಗಿಕ ದುರಂತಗಳ ಪರಿಣಾಮ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮಾನವಲ್ಲ.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ: feedback@sudha.co.in